Ч. 148 — Пятниця 4 (16 липня) 1897. — Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вірноконституцийна партия о теперішній ситуациї.

(Конець).

Дебата, яка завела ся по бесїдї ґр. Туна, потягнула ся кілька годин і була дуже оживлена. В дебатї забирали голос кн. Штаремберґ, а відтак головно кн. Роган, бар. Хлюмецкий, кн. Аверсперґ, ґр. Котулїньский, ґр. Атемс, др. Бернрайтер і кн. Фірстенберґ. При тім згадано і про становище союза вірноконституцийної більшої посїлости і висказано всесторонно згоду з тим становищем а наконець уложено слїдуюче резюме:

Поважність ситуациї і питане, яке полїтичне положене жде нас в осени в виду предстоячих найважнїйших задач державних, накладає на вірноконституцийну більшу посїлість обовязок висказати ся безвзглядно. Розпорядженя язикові і спосіб, в який дійшло до них, мали той наслїдок, що загнали одну часть до парляментарного опору, котрий загрожує державній машинї в єї руху, але зовсім не вдоволили другої части, лиш розбудили жадобу, котра переходить все, чого доси жадало ся.

Але найгрізнїйшими ознаками суть отверті, без обави напади на конституцию і єї законне значінє, не зважаючі в своїй злобі на істнуючий правний стан. Не на то відзиваємось, щоби нашу конституцию зробити закостенїлою і з нашої сторони буде завсїгди на дальше єї виобразоване після новочасних вимог. Але супротив підкопуваня всїх основ нашого публичного права, до якого тепер взято ся, буде вірноконституцийна більша посїлість, памятаючи на свої традициї, виступати всюди з цїлою силою і уживе всего свого впливу в оборонї конституциї, в тім переконаню, що захитане наших конституцийних відносин значить нарушене звязи цїлої Монархії, а також нашого становища яко великої держави.

Цїлий ряд трудних питань дотикаючих народности і автономії, а котрі нинї ставлять ся голоснїйше, як коли небудь давнїйше, в першім ряді управильнене справи язикової, котру виданєм розпоряджень язикових так скомпромітовано, накладає передовсїм на правительство обовязок постарати ся о позитивну, успокоюючу уми основу до переговорів. Розумієся само собою, що ми з цїлої сили будемо підпирати всї на серіо підприняті кроки, котрі були би догідні до того, щоби залагодити національні спори.

Признаємо, що конечному, спільному побіч себе житю всїляких народностий в Австриї мусять всї принести якусь жертву, але в теперішнім станї річий уважаємо собі за обовязок пригадати правительству то, що нїмецке племя не допускає ся нїчого безправного, лиш сповняє свій обовязок, коли з цїлої сили боронить свої запоручені основними законами державними права до удержаня і плеканя своєї народности і язика супротив загонистих державноправних і національних плянів. Але не уважаємо того за згідне з почутєм тої сили і з повагою та обовязком нїмецкого племени в Австриї, щоби — як то в поодиноких случаях стало ся — приводити то національне почутє до дїланя поза чорно-жовтими граничними стовпами. В сїм напрямі осуджуємо і остерігаємо дуже.

Особливу увагу звертає на себе то становище правительства, яке проявляє ся від часу закритя сесиї і опирає ся на тій похибцї, мов би то великий і маючи свій корінь в народї рух можна здушити поліцийними мірами. Закази зборів, котрі опирають ся на дуже сумнївних законних основах, тайні поліцийні інструкциї, о котрих політичній моралп можна сумнївати ся, причинили ся безперечно до розширеня руху.

Без ненависти і упередженя до инших народностий будемо ставати спокійно, не оглядаючись на отверті або скриті напасти, в помочи нашим нїмецким суплемінникам і виступати з цїлою рішучостию в оборонї управненого становища Нїмцїв в Австриї. Лиш повна сили інїциятива, виходяча з австрийскої ідеї державної, несена повагою і справедливостию на всї сторони, може принести поміч.

Залагоджене кризи може лиш тогди наступити, а нашу вітчину можна лиш тогди зберегти від необчислимих небезпечностий, коли держава буде забезпеченою від неясного в цїлях і средства державно-правного переобразованя і коли нїмецкому племени, найстаршому синови австрийскої родини народів, о котрого преданій вірности найяснїйша династия діставала сотками лїт докази, буде забезпечене єго правне становище.

Отся остаточна резолюция нїмецкої вірноконституцийної більшої посїлости вияснила остаточно ситуацию о скілько она зависима від партий і народностий в нашій державі. Тепер вже нема нїякого сумнїву, що всї Нїмцї без взгляду на їх політичні ріжницї стануля рішучо в сильній опозициї до правительства і змагань Чехів взглядно до теперішної більшости парляментарної, котра стоїть по сторонї правительства і єсть прихильна Чехам. Ситуация отже не поліпшила ся, але погіршила ся, не попустила в своїй остротї, але ще більше

4)

Снїжна зима.

(Оповіданє з шведского — Ґустава аф Ґеерстама).

(Конець).

Всї передполуднїшні чувства Зидерберґа щезли; він чув лиш велику певність смерти, перед котрою нїхто не може утечи і котра для кождого єсть осторогою, кілько разів хто стріне ся з нею. Тому відчував він тепер дуже прикро, що був супротив жінки нераз острий і несправедливий; в нїм пробудила ся нараз охота, сказати їй щось заки она умре. Він пригадував собі, що читав о таких річах, але зі всього лишились в єго памяти лише похоронні обряди — їх умів він на память, бо читав їх заєдно, коли чув в собі потребу гадати о своїм грішнім житю і о вічности. Але він не міг навіть в мисли назвати свою жінку грішною, хоч перше нераз їй то говорив. Она не мала такої віри як він — на жаль не мала і нїколи не брала участи в єго релігійних практиках. Але все таки була для него вірною подругою цїле своє житє. Що була стара, не була тому винна, та й нїхто инший не завинив. Читати їй щось з божественних книг не хотів навіть тепер, бо она не любила нїколи читаня; може она єго сама попросить, а тодї буде все ще час до того. Він чув себе таким безрадним супротив смерти, що саме забирала житє єго жінцї і неясно причував, що она так умре як сама хотїла. Але на кождий спосіб мусїв їй щось сказати і тепер лиш над тим думав, що має сказати. В хатї, де всьо було тихо, почало чим раз більше темнїти. Недужа віддихала так тихо, що оба ледве єї чули; они мовчки сидїли і ждали, коли смерть прийде. Іван закурив люльку і сидїв терпеливо на стільци коло печи випускаючи від часу до часу клуби диму з уст. Не було чути нїчого лиш скврчанє люльки і тиканє годинника, що перебивав тишину одностайними ударами маятника, немовби за кождим тикненєм оповідав о людскім житю, що з кождою секундою було близше смерти. Довкола ліжка, що стояло в самім кутї на підвисшеню, було цїлком темно. — Лиш Зидерберґ міг деколи доглянути блискучі очи старої, коли їх отворила, немов би хотїла подивити ся, чи она ще між живими.

На дворі почав знов падати снїг.

Всхідний вітер гнав з цїлою силою снїг просто в двері, що скрипіли в завісах, а крізь шпару напливав до комнати острий, студений воздух. Бляшана вітрова хоругорка на даху скрипіла, коли єї обернув сильнїйший подув вітру, а з вікна здавало ся, що якась біла, тяжка хмара напирає на дім і хоче єго цїлком присипати.

Нараз подивилась недужа і порушила ся, якби хотїла щось сказати.

— Ти хочеш що? — спитав Зидерберґ, а Іван вийняв люльку з зубів, цїкавий що з того буде.

— Нема кому подивити ся до корови — сказала стара тихим голосом.

Іван зараз встав, радий, що вкінци почує слово серед тої придавлюючої тишини, котрої не сьмів перерывати.

— Я можу піти — сказав витрясаючи осторожно люльку і ховаючи єї до кишенї.

Зидерберґ також підняв ся, але зараз знов сїв, коли почув, що Іван хоче іти. Іван взяв шапку і на пальцях висунув ся тихо за двері та замкнув їх осторожно і тихо за собою.

Стара знов замкнула очи. Гадка на корову, на котру може задля неї забули, збудила єї з ошоломленя, але тепер вже була спокійна.

— Не забудь, Зидерберґ, давати їй деколи трохи соли — шепнула.

Зидерберґ кивнув головою. Єго лице порушило ся. Але він так вже привик мовчати, що не міг себе перемогти аби промовити. Деколи споглядав на жінчине лице, чи не змінило ся, але не міг нїчого замітити. Одно, що міг видїти, було то, що ще не приходить конець, бо уста порушали ся деколи, немов би недужа говорила сама з собою.

Так сидїв довгий час і не почував нїчого иншого хиба якесь зачудованє з того всього, що так нараз на него прийшло.

Нараз стара подивила ся і зробила рух як би чого шукала.

заострила ся. В виду такого стану річий годї й подумати, щоби вже в найблизшім часї могла завести ся яка акция, котра би ту ситуацию рішучо змінила на лїпше. Далеко скорше можна припускати, що та сама ситуация потягне ся аж до осени, до часу скликаня нової сесиї парляментарної а тогди відбуде ся головна битва, від котрої буде зависїти не лиш судьба теперішного правительства і парляменту, але й цїлої нашої конституциї та теперішного конституцийного устрою нашої держави.

Новинки.

Львів дня 15-го липня 1897.

— **Іспити зрілости** в женьскій учительскій семинариї у Львові скінчили ся передвчера вечером. Они тревали майже місяць. До іспиту приступило загалом 159 абітуриенток, з котрих 7 приватисток репробовано.

— **В справі спору о Морске Око** іменований вже мировий суд, а іменно з австрийскої сторони президент висшого суду краєвого др. Тхоржницкий, з угорскої сторони президент Вердеші. На суперарбітра буде упрошений імовірно хтось з представителїв заграничних держав.

— **Загальні збори „Гуцульскої Спілки“**, товариства зарестрованого з ограниченою порукою відбудуть ся дня 30-го липня с. р. о годині 5-ій пополудни в Коломиї в сали товариства „Родина“ з таким порядком дневним: 1. Справозданє ради управляючої і білянс за рік 1896. — 2. Справозданє комітету контрольного. — 3. Внесок комітету контрольного на удїленє абсолюториї радї управляючій. — 4. Вибір комітету контрольного. — 5. Внесок ради управляючої в справі веденя інтересів Спілки. — На случай сли-би на тоті загальні збори не явило ся 50-им §-ом вимагане число членів, то рада управляюча запрашає Всч. членів на другі загальні збори сего товариства, котрі відбудуть ся дня 30-го липня с. р. о годині 6-ій пополудни в тім самім місци і з тим самим порядком дневним, при чім зауважає ся, що після § 52 статута рішеня тих других загальних зборів будуть правосильні, хотяй би статутом приписане число членів не явило ся.

— **Біциклісти** починають бути новою язвою великих міст. Минувшого тиждня наїхав один з них на урядника зелїзничого на ул. Жовківскій у Львові і так его покалїчив, що непритомного мусїла стация ратункова заосмотрювати і відставити до дому. Вчера знов один такий незручний пан наїхав на 10-лїтного хлопця Йосифа В.; перевернув его, покалїчив, вибив кілька зубів і — відтак утїк. Число біцикля було здаєть ся 133 чи 136.

— **Нещастна пригода.** Іван Токар, 50-лїтний візник, ідучи перед кількома днями возом наладованим цеглою, станув на ул. Зеленій у Львові, щоби поправити на кони роз'уздану упряж. Нога поховзнула ся і Токар упав під віз. Колесо воза перейшло через праву ногу і цїлковито єї поторощило, так, що висїла лише на перерваних мязах і жилах. Поготівле ратункової стациї відвезло его до шпиталю, де нещастному ногу сейчас відиято.

— **Самоубийства.** Дня 7 липня на полях межи Зачернем а Ясьонкою вистрілом з револьверу позбавив ся житя Мечислав Семигинівский, 26-лїтний син посла до сойму п. Володим. Семигинівского. Тїло нещасного привезено до Ряшева а відтак до рідного місця, щоби похоронити его в родиннім гробі. Померший був заручений з п. Дембиньскою з Кракова, а слюб мав відбути ся за місяць. — Жовнїр 30 п. п. іменем Заячковский застрілив ся у Львові вистрілом з карабіна. — В Перемишли відобрав собі житє дня 5-го липня вистрілом з револьверу поручник Ярослав Індрак.— В Перемишли дня 8-го липня отруїв ся карболевою кислотою Антін Чіхна, послугач зелїзничий.

— **Фабрика калїк.** З України доносять о страшнім відкритю, доконанім на ярмарку в Торговици. Коли жебраючи діди і баби усадовили ся на своїх місцях, одна дївчина, калїка, удержувана дїдом „на приману“, пізнала в переходячій жінцї тїтку, котрій пірвано єї перед двома тижнями. Жебраки не хотїли віддати дитини, отже повстало збіговиско і що за тим іде арештоване дїдів. Заряджене слїдство викрило формальну фабрику калїк: дїтям винимано очи, викривлювано пальцї, витягано стегна, словом, здорових роблено калїками. Слабих, що умирали підчас „операциї“, кидано на поталу звірятам. Зізнаня дїтворы були дуже потрясаючі.

— **Розбійництво на Буковинї** дає ся в знаки тамошному населеню. Недавно тому напали якісь три бурлаки на черновецкого купця, що їхав сам візком, запряженим одним конем. Напад став ся заледво півтора милї від Чернівцїв і не пізно в ночи бо о 10 год. Один з бурлаків хопив коня за зубила, але купець нагнав коня, так що той скочив на напасника і погратував его а сам вирвав ся і спас свого пана своїми скорими ногами.— Знов під Терешенами напав хтось на Мотя Осгфельда, коли він ішов за фірою, повалив его на землю і почав душити. На щасте над'їхали з заду фіри і сполошили розбишаку. За ним слїдить тепер жандармерия. — Оногди знов дали знати до маґістрату в Чернівцях, що на передмістю Горечі лежить убитий чоловік. Комисия найшла парубка Воронку із села Горечи тяжко покалїченого. Позашивали єму рани і занесли до поблизької хати, а там зізнав Воронка, що его нобили так два горечаньскі парубки зараз таки під мостом на продовжевій Рускій улици. Розбишаків вже увязнено.

— **Покарана чемність.** В Познани лучила ся сими днями в судовій сали така сьмішна пригода. В часї судової розправи чихнув один з лавників — на що з посеред публики відозвало ся голосне prosit (на здоровле). Предсїдатель суду узнав то „желане“ за обиду трибуналу, велїв вивести на серед салї чемного „желателя“ і засудив его на 3 днї арешту. Засуджений був робітником. На приказ судиї відведено его зараз до арешту.

— **Отруїло ся грибами** дня 8 с. м. троє люди в Поївцї, селї повіта скалатского, а то: матїр шіснайцятьлїтний син і девятилїтна донька. Навіть привезений ще в пору лїкар не був в силї привести слабих до здоровля.

— **Злодїйня** кинулась від якогось часу на Поділю в околици Грималова і Товстого. Перед двома місяцями злодїї обрабували і убили чоловіка в Пізнанцї; недавно знов обрабували на поли з коралїв жінку, що вийшла на поле робити. Але ще за мало було їм того, тож у ночи з 8 на 9-го липня добували ся до церкви в Зеленій коло Грималова. Приставивши мари на дах, видерли они в церкві цїлком вікно з рамами, та не знати, чи досить сильні крати чи може і пси перешкодили їм в дальшій операциї. Щоби ж надармо не тратити ночи, пішли до сусїдних господарів і забрали у одного сорок мір полотна, кожух, чоботи, а у другого лиш розбили колодку від комори, бо побуджені псами господарі сполошили їх.

— **Свиньске щастє.** Один господар в околиці Мільо у Франциї купив на торзї свиню і відтак зарізав єї. В жолудку зарізаної свинї найшов меґалевий пулярес, а в нїм два банкноти по 1000 франків. Пулярес був трохи заржавілий, але банкноти переховали ся були цїлком добре. Чи-ж се не свиньске щастє?

— **Померли:** Винкентия Калужняцка, вдова по о. Єр. Калужняцкім з Туря, дня 11 с. м. в 82 роцї житя; — Мария з Чичкевичів Винтонякова, дня 10 с. м., в Утїшкові, в 75-ім роцї житя.

Зидерберґ зірвав ся.

— Що тобі? — спитав.

— Нїчого — забурмотїла стара — нїчого, лише так темно.

Зидерберґ почув біль в серци, що він вчера вечер так єї висварив за то, що хотїла трохи засьвітити собі.

Він найшов сїрники і засьвітив лямпу та погадав собі Най хоч не умирає в пітьмі.

Лямпу поставив так, щоби сьвітло не разило очий недужої і не знаючи, що дальше робити, сїв знов на давне місце.

Втім побачив, як стара посмотрила руками по покривалї, отворила уста, немов би хотїла ще щось сказати і вкінци видивила ся мутними очима перед себе. Він нахилив ся, щоби лїпше чути, але не учув нїчого. Єї голова склонила ся на бік на стару подушку, так як она звичайно спала, а щоби затиснули ся.

Тепер певне конець погадав Зидерберґ. Підніс єї руку до гори і пустив. Рука упала тяжко на єї мале, висохле тїло. Але его перша гадка була: То більше нїчого нема при смерти?

З привички зложив руки і стояв хвильку тихо перед помершою, що так легко зійшла зі сьвіта, немов би хто сьвітло загасив.

Ним заволодїло пригноблене. Він нараз пригадав собі, як страшно було вчера жінцї, коли він вернув з лїса з дровами.

Єму здавало ся, що Іван дуже довго не вертає ся і вже лядив ся вийти і покликати его.

Втім роздали ся кроки на ґанку і Іван війшов до хати.

Зидерберґ зірвав ся, щоби не показати єму своєї слабости; подивив ся спокійно на него і кивнув головою.

— Скінчило ся — сказав.

Іван підійшов до ліжка і там постояли оба хвильку глядячи на померщу.

— Ми ж мусимо всї умирати — сказав Іван поважно.

Зидерберґ притакнув головою, на знак що розуміє, що Іван хоче єму тим висказати своє співчуте.

* * *

На другий день була страшенна метїль, вітер обернув ся на північно-всхідний і лїс шумів довкола хати аж стогнав.

Не було навіть що гадати о тім, аби привести з села яку женщину до обслуги при помершій. Тому Зидерберґ сам примкнув їй очи, обмив тїло і завинув в похоронне полотно. Стару скриню, що минувшого року лишили лїтні гості, виложив соломою, застелив єї відтак білим простиралом і зробив подушку під голову. Відтак оба з Іваном здоймили небіжку з ліжка і вложили до скрині. Єї мали винести до шіпчини над морем і там мала она так довго стояти, аж доки не поправить ся погода і не буде можна дістати ся до церкви.

Як довго она там буде мусїла стояти, того очивидно не міг нїхто знати і тому здавалось Зидерберґови, що то було би несправедливо, колиб она стояла так довго непохоронена а нїхто не відправив би або бодай не відчитав божого слова. Але він не сьмів правити похорону, бо до того має виключне право лише сьвященик. Але щось, як гадав, мусїло ся відчитати і він чув, що хиба тодї буде спокійнїйший, коли то зробить. То було вже на кождий спосіб кривдою для жінки, що она так довго мусить лежати без похорону, а Зидерберґ був би нїколи нїкого не скривдив.

Іван прометав дорогу до шіпчини, що стояла над морем понизше низького деревляного містка, де в лїтї хоронили ся човна перед бурею. Тепер не видко було тут нїчого иншого крім гір снїгу. З містка виставав лиш паль, а на скалї, там де стояла жердка з хоругвою, видко було лиш кінчик з неї. До шопки навіяло крізь шпари снїгу, що лежав в серединї купами на човнах. Попри одну стїну лежала его цїла верства, але рибацкі прилади і сїти висїли в горі цїлком сухі і захоронені. Тут почали тепер оба прятати. Позамітали поміст і довкола попід стїни поуставляли молоді ялички. Зі стелї позмітав Зидерберґ навіть павутину. То була тепер капличка, яку можна було в таких обставинах устроїти, і коли внесено до середини домовину, виглядало там дуже торжественно і хорошо; біла постіль похоронна відбивала від зеленого окруженя.

Зидерберґ став собі коло дверий з шапкою в руках, Іван станув коло него. Відтак насадив Зидерберґ окуляри на ніс і став читати тремтячим голосом похоронні молитви.

Він перервав на хвилю і подивив ся на Івана, що стояв коло него опустивши голову і заложивши руку з шапкою на плече.

Потім взяв свою стару біблїю з обдертими окладинками і позагинаними берегами і перечитав главу з євангелия Матія о розводї. Читав цїлу главу поволи, стих за стихом.

Коли вже перечитав, подивив ся ще раз на запале лице помершої, що виглядало таким малим як у якої дитини, коли так лежало на простій подушцї посеред негиблованих дошок

Штука, наука і література.

— **Залісє.** Повість Осипа Маковея. Єсть то характеристика наших відносин, а заразом і не аби яка сьмілість і відвага, що автор, котрий яко писатель виробив вже собі імя у своїх і чужих, бере ся видавати свої твори та ще й в так гарнім, — треба сказати европейскім виданю — в якім появила ся повість „Залісє" як II. Том (I. і III. задля трудностий друкарських появлять ся пізнїйше) повного виданя. Автор своєю повістию „Залісє" вступив на широкий і дуже мало утертий у нас шлях ведучий чптателя в цїле прозаїчне житє на селї, а представив єго майже з фотоґрафічною вірностию. Залісє то типічний образ нашого сїльского житя, в котрім стають перед нашими очима всї важнїйші в нїм фіґури: громада яко така з своїм нещастєм і всїлякими клопотами, сьвященик з своїм житєм родинним, дїдич, учитель, паничі і панни з приходства і двора, арендар і т. д. словом перед нашими очима пересуває ся цїле село в так вірнім образї, що хто повість читає, мимо волї нагадує собі сего або того знакомого на селї. О ту вірність, видко, й найбільше ходило авторови, хоч дрібка глубшої аналїзи того житя була би зробила повість ще цїннїйшою. — Книжка як на наші відносини єсть дуже дешева, бо в гарній оправі коштує всего лиш 1·50, з пересилкою 1·65, а з рекомендованою пересилкою 1·75. Дістати можна в книгарни Товариства ім. Шевченка і в книгарни Ставропиґійскій у Львові.

Господарство, промисл і торговля.

— **Стан засївів з кінцем червня** є після справозданя, поміщеного в Rolnik-у досить вдоволяючий. В округах белзкім, сокальскім і в сусїдних сторонах, а також на Поділю в Збаражчинї, Тернопільщинї, Теребовельщинї і Чортківщинї урожаї пересічно лїпші, а і бараболї представляють ся там добре. Що-до поодиноких плодів, то річ представляє ся так; Ріпаки, де ся удержали, середні. Жито добре перецвило і завязало ся, колос повний, однак в многих місцях жито повалене, пусте або щербате, в деяких сторонах за вчасно побілїло, примір[о]м коло Валича, Стрия, Ярослава. Пшениця терпить много від иржи, однак найлїпша є на Подїлю, де хоч і показала ся иржа, як н. пр. в Збаражчинї, то не так грізна. За те у львівскім окрузї і на Підкарпатю иржа обсїла так пшеницю, що значна часть не виколосила ся, а колос, де й є, дуже короткий. Ячмена середні, тілько що на Підкарпатю сїяно дуже мало, а в деяких сторонах позамакав. Овес і вчасна гречка дуже хороші, просо також красне, хоч пізне, бо горах що ино єго сїють. Кукурудза в Белщинї і у всхідній стороні краю заповідає добрий збір, за те в Стрийщинї вимокла цїлком, а на пашу сїяли еї там в-друге. Зі всїх плодів найгірше представляють ся бараболї. Крім Поділя і сухших сторін всюда або вигнили так, що остав ся лиш малий процент, або не саджено їх цїлком. В Стрийщинї, дальше в сторонах Любачева, Щирця, Мостиск псують ся бараболї найбільше. Бураки представляють ся дуже добре, та захопчені, а спізнені роботи не дозволили їх виполоти, через що не мож надїятись добрих зборів. На долах зібрано вже конюшину і она досить добра, в горах сїнокоси єще не покінчені. Сїна загалом добрі.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Від 1 липня до 30 вересня 1897 курсують на шляху Гатна - Кімполюнг буковиньских зелїзниць льокальних, кромі поїздів мішаних ч. 2952, 2953, 2954 і 2955 єще одна пара поїздів мішаних, іменно поїзди ч. 2951 і 2956 після обвіщеного оголошеного розкладу їзди.

Північно-нїмецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною. З днем 1 червня 1897 увійде в житє додаток VI до тарифи часть II, зшитка 2.

— Заведенє білєтів на часткові простори по зниженій цїні на шляху Львів-Янів. Від дня 1 червня 1897 видають ся білєти на часткові простори для шляху Львів-Янів по слїдуючих зниженях цїнах:

	II кл.	III кл.
з важностию ½ місяч.	зр. 13·26 кр.	— зр. 6 63 кр.
„ 1 „	„ 23·46 „	— „ 11·73 „
„ 2 „	„ 36·72 „	— „ 18·36 „

Повисші білєти управняють до їзди на згаданім шляху тільки тї особи, на котрих імя суть виставлені і котрих фотоґрафії до білєтів долучено. На підставі тих білєтів вільно уживати всїх розкладом їзди обнятих поїздів особових, при котрих знаходять ся вози дотичних кляс. Згадані білєти обіймають час пів-, одного- або двох місяцїв календарових і не дає ся жадного опусту при купнї білєтів в протягу місяця, як також не звертає ся заплаченої належитости на случай неужитя білєту. Продажею білєтів займає ся бюро інформацийне ц. к. зелїзниць держ. у Львові (ул. 3 мая, готель „Імперияль"). Згадані білєти замовляє ся франко і то або безпосередно в висше сказанім бюрі, або через ц. к. уряд стациї в Янові долучаючи фотоґрафію (формат візитовий 6·5 цтр. шир. 10·5 цтм. вис. і припадаючу належитість. Видане білєту замовленого в бюрі інформацийнім можна жадати в протягу 48 годин, в другім случаю в протягу 4 днів по замовленю. Описані білєти належить по упливі їх стійности відослати до місця виданя, а взглядно до стациї Янів. Переписанє білєту на часткову просторонь на иньшу особу, як і видаванє дуплікатів єсть безусловно виключене.

Телеґрами.

Білград 15 липня. Вісти, розпущені в послїдних днях о мобілїзациї, суть безосновні.

Константинополь 15 липня. Всї монархи відраджують султанови, щоби відступив від своїх жадань в справі Тесалїї. Султан готов би сповнити раду монархів, але боїть ся брати на себе одвічальність. В містї настало велике роз'ярєнє внаслїдок постанов в справі заключеня мира. Султан, кажуть, одержав кілька листів з погрозами. Особливо у войску межи офіцирами, і межи урядниками настало велике невдоволенє і проявляє ся опір против уступленя з Тесалїї.

Париж 15 липня. Вчерашне торжество народне з манїфестациями перед статуою Штрасбурґа та памятниками Іоанни д'Арк і Гамбети відбуло ся зовсїм спокійно. На ревії войсковій був президент Фор, котрому публика зробила велику овацию.

Льондон 15 липня. Палата послів ухвалила закон о будованю нових кораблїв военних.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова 1)	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Скольо-го і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води 3)	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович 4)	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович 5)	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

1) Від 10 липня до 31 серпня. 2) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 3) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. 4) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. 5) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. 6) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділї і сьвята. 7) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. 8) Від 1 мая до 30 вересня вкл. 9) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

1) Від 10 липня до 31 серпня. 2) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. 3) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. 4) Від 15 червнядо 31 серпня лише в неділї і сьвята.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Кохановский.

і галузя ялиць, що тїсно окружили в малій шпичинї цїлу домовину.

Тепер почув ще раз, що єму дуже тяжко на серци; не міг собі простити, що не попращав ся з жінкою перед смертию.

Хоч він читав над еї домовиною слово боже і сам схрестив її руки, то єму все таки видавало ся, що він сам нїчого не сказав. Мимо того, що Іван стояв при нїм, приступив до домовини і обіймаючи обома руками книжку немов би котів собі тим помочи, аби лекше виговорити слова, сказав: „Ти була менї жінкою тількі лїта, ти стелила менї постіль, приладжувала менї їду і привела на сьвіт мої дїти. Спи спокійно, бо ти була вже старенька і честно виповнила всї свої обовязки".

По тих словах обернув ся до Івана і остро на него подивив ся, щоби не допустити, аби він вказав яке зачудованє, або щоби що сказав. Відтак поволи вийшов з ним на двір і замкнув двері.

Але коли оба прийшли до хати, замітив він зараз, що нема там ще когось. Він обернув ся до Івана і сказав:

— Та ти певне лишиш ся тут доти, доки я не буду міг похоронити небіжки?

Іван подивив ся на бік, сплюнув, поглянув знов скосо на Зидерберґа і натягнув сильно кілька разів люльку, що еї все держав в зубах. Але що був привик все улягати другим, відповів:

— Та, инакше не може бути.

Зидерберґ подякував єму, бо погадав собі на то, що єму вчера сказала жінка: То так страшно бути самому!

І Н С Е Р А Т И.

Найсильнійше, найвнсше положене здроєвище сталеве на цілім сьвіті, найвідповіднійше заведенє гидропатичне всхідної Европи при устю Дорни до золотої Бистриці. Сезон від 1-го червня до 30-го жовтня. На послідній стациї зелїзничій Кімполюнґ численні оказиї при кождім поїздї. Прогульки до румуньских і угорских місцевостий, возами, верхом і тратвами.

ДОРНА, Буковина.

В новім величавім домі купелевім видає ся після найновійшої системи купелї **мінеральні, сталеві, шлямові, солодові, солянкові і соснові.** Після вимогів науки уряджений відділ гидропатичний посідає службу виобразовану в клїніцї **проф. Вінтерніца.** Лїченє **молоком і жентицею.** Проспекта висилає заряд здроєвий. Питаня адресувати до лїкаря здроєвого і купелевого **дра Артура Лєбель.** 29

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всіх дневників

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

Вже вийшов новий цїнник о знижених цїнах

ФАБРИКИ ШТУЧНИХ НАВОЗІВ

Спілки командитової **ЮЛІЯНА ВАНҐА**

у Львові, улиця Академична ч. 5. 34

Стация зелїзницї **Мушина-Криниця**	
з Кракова	*8 год.*
зі Левова	*12 „*
з Пьшту	*12 „*

Ц. к. ЗАВЕДЕНЄ ЗДРОЄВЕ

Криниця (в Галичинї)

Найзасібнїйша щава зелїзиста.

В місци: почта *три рази денно*, телєграф, аптика.

Положене гірске в Карпатах 590 метрів над пов. моря. Від стациї зелїзничої година дороги битої, добре утриманої.

Средства лїчниці: клїмат підальпейский, купелї зелїзисті, засібні в вільний квас вуглевий огріванї методою Щварца (в р. 1895 видано їх 47.000).

Купелї боровінові, парою огріванї (в р. 1895 видано їх 18 000)

Купелї ґазові: з чистого квасу вуглевого.

Ц. к. заведенє гидропатичне: під проводом специялїста Дра Г. Еберса (в р. 1895 видано 28.000 процедур гидропатичних).

Пите від мінеральних місцевих і заграничних, **Жентиця, кефір, ґімнастика лїчнича.**

Лїкар здроєвий Др. Л. Копфф цїлий сезон стало ординуючий. Надто 14 лїкарів вільно практикуючих.

Проходи. Дужий великий парк смерековий знаменито удержуваний. Близші і дальші прогулки в чудові Карпати.

Помешканя. Більше як 1500 покоїв з комфортом умеблькованих, в комплетною постелею, услугою, дзвінками електричними, печами і т. д.

Костел католицкий і церков. Величавий **дім здроєвний,** кілька реставраций, кілька пансіонатів приватних, молочарнї, цукорнї.

Музика здроєва під проводом А. Вроньского під **21 мая**. Сталий **театр,** концерта.

Фреквенция в р. 1895 5096 осіб.

Сезон від 15 мая до 30 вересня.

В Маю, Червню і Вересню цїни купелей, помешкань і страв в головній реставрациї знижені о 20%

Розсилка води мінеральної від Цьвітня до Падолиста, склади у всїх більших містах в краю і за границею.

В місяци липня и серпня убогим жадні пільги, як увільненя від такс здроєвих і т. п. уділені не будуть.

На жадане уділяє обясненя 31

Ц. к. Заряд здроєвий в Криници.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жадане висилає ся катальоґи.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.